

gerne omtale en Bevægelse, som gør sig gældende, navnlig ovre i Jylland, nemlig Oprettelsen af private Alderdomshjem. Kommunerne, Bykommunerne og en Del Landkommuner, har oprettet ganske udmærkede Alderdomshjem, hvor de gamle har det godt, Hjem, som styres af et eller andet Byraads- eller Sogneraadsudvalg, eller som i alle Tilfælde er under Kontrol af et saadant Udvalg. Men der findes en Del Landkommuner, som ikke har oprettet Alderdomshjem, og naar nu gamle Mænd eller gamle Kvinder i disse Kommuner bliver saa daarlige, at de vanskelig kan passe sig selv, maa de se sig om efter et Hjem, hos deres Børn f. Eks., hvis disses Kaar tillader det, men muligvis har de ingen Børn, og de kan da slet ikke komme ind paa noget Hjem, uden at det maa være et privat Hjem. Dette har bevirket, at der er blevet oprettet en Del private Hjem af Folk, som har fundet, at her var noget at gøre, her var noget at tjene. Disse Hjem er overordentlig daarlige; de har næsten Fattiggaardspræget; der finder intet Tilsyn Sted med dem, de gamle kan ikke betale meget for deres Ophold, og derfor er deres Kost alt andet end god, og Renligheden lader ogsaa meget tilbage at ønske. Jeg vil gerne henlede det højtærede Ministeriums Opmærksomhed paa disse Hjem. Jeg tænker mig nærmest, man maatte kunne faa nedsat et Tilsyn med disse private Alderdomshjem. Jeg ønsker dem absolut ikke afskaffet, saa længe Kommunerne ikke selv har løst denne Sag, men jeg ønsker, at man paa en eller anden Maade fører et Tilsyn med de Hjem, som optager gamle Mennesker. Det kunde eventuelt være et kommunalt Tilsyn; det kunde være saaledes, at inden et saadant Hjem begyndte at udleje Værelser til de gamle, skulde man henvende sig til Kommunen, saaledes at der fra dens Side kunde føres et Tilsyn med Hjemmet.

Den højtærede Statsminister udtalte i sin Fremlæggelsestale her i Tinget Haabet om kortvarige Rigsdagssamlinger, og jeg forstod det saaledes, at det var for at faa skaffet en bedre Bestand af Rigsdagsmænd. Jeg vil gerne sige, at jeg i og for sig deler den højtærede Statsministers Haab om de kortvarige Rigsdagssamlinger, og jeg gør det med omtrent den samme Begrundelse, som den højtærede Statsminister benyttede, idet ogsaa jeg mener, at hvis man ved en kortvarig Rigsdagssamling opnaar, at Folketingets Medlemmer kan opholde sig ude paa den Egn, de repræsenterer, i længere Tid af Aaret, kunde benytte Aaret til ligesom at leve sig sammen med den Befolkning,

de repræsenterer, saa vilde Rigsdagsmændene blive betydelig mere værd, end vi ærede Rigsdagsmænd er i Øjeblikket; det er jeg selvfølgelig ikke blind for. Men paa den anden Side vilde jeg rigtignok ogsaa gøre opmærksom paa, at det vilde ogsaa have overordentlig stor Betydning, hvis det høje Ministerium til Tider kunde blande sig med Folket, saaledes at ogsaa det høje Ministerium kunde faa Øje paa den Slags Skavanker, som jeg bl. her har omtalt med Hensyn til de gamle Alderdomsunderstøttelse. Jeg kan ikke nægte mig at sige — det skal ikke være nogen Ondskabsfuldhed —, at jeg tror paa, det vilde have overordentlig Betydning, hvis det høje Ministerium vilde forlade Stolene en Tid af Aaret og tage ud paa Landet og se, hvorledes Forholdene er derude. Saa kunde jeg tænke mig, at man ogsaa i Fremtiden kunde blive fri for at se den Slags Artikler i Venstrepresen, som fremkom under forrige Valgkamp. Jeg tænker her paa den højtærede Kirkeministers smaa Epistler, disse smaa Hyrdebrev, som blev udsendt under forrige Valgkamp, og jeg tænker ganske specielt paa en enkelt af disse Artikler, hvor den højtærede Kirkeminister for at bruge et mildt Udtryk paa en ejendommelig Maade haandede de fattigunderstøttede i vort Land ved at stille dem i Klasse med straffede Personer. Jeg vilde gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere en lille Smule af den Artikel, jeg siger til. Den højtærede Kirkeminister spørger: „Kan det være muligt, at en 35-aarig Mand eller Kvinde af Venstre vil sætte sig selv i Klasse med straffede Personer eller med Fattiglemmer paa Valgdagen den 30. Juni? Straffede Personer eller Fattiglemmer kan ikke komme ind i det hemmelige Rum at stemme; thi de har ingen Stemmeret. Den, som ikke gaar til Valg og bruger sin Stemme, staar udenfor sammen med de før nævnte Borgere. Han eller hun sætter sig derved selv i Selskab med Folk, som de sikkert ikke til daglig ønsker at regnes sammen med“. Jeg anfører ikke dette for de ærede Venstremænds Skyld, for de ærede Venstremænd kender jo alt for godt denne Artikel, men jeg tror, at forsaa vidt den højtærede Kirkeminister havde været ude i Landet, havde kendt Forholdene ude i Landet, havde han neppe benyttet disse Ord om de fattigunderstøttede. Jeg tror, den højtærede Kirkeminister har stirret sig blind paa Maalet, og Maalet var i dette Tilfælde at vække Venstres Vælgere. Jeg tænker mig, at den højtærede Kirkeminister med al sin Nidkærlighed har kastet sig over